

முத்தரையர்

தற்காலத்திய திருச்சி ,தஞ்சை ,புதுகோட்டை மாவட்டங்களில் பெரும் பகுதிகளை முத்தரையர்கள் ஆண்டு வந்தனர் .இவர்களது நாடு முத்தரையர் நாடு என்றே கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பெறுகின்றது .திருக்காட்டு பள்ளி அருகில் உள்ள செந்தலை அல்லது ஐம்பது கல் நகரம் இவர்களது தலை நகரமாகும் .இப்பொழுது ஐம்பது கல் நகரம் அம்பி நாரம் என்று அழைக்கப்படுகிறது .செந்தலைக்கு அருகில் உள்ள நாகத்தி ,உமையவள் ஆற்காடு ,வல்லம் ,தஞ்சை ,முதலிய பகுதிகள் முத்தரையரின் தலை நகரத்தில் அடங்கி இருந்ததாக தெரிகிறது திருகாட்டுபள்ளி நியமம் ,விஷ்ணம்பேட்டை,இளங்காடு கூடநாணல் கூழாக்கி ஆற்காடு ,விண்ணமங்கலம் ,பொன்விளைந்தான் பட்டி ஆகிய பகுதிகளும் செந்தலையை சார்ந்திருந்தன .செந்தலைக்கு சந்திரலேகை சதுர்வேதி மங்கலம் என்னும் பெயரும் வழங்கியது ,தஞ்சை ,வல்லம் முத்தரையர்களது தலைமை நகரங்களாக சில காலம் இருந்தன.

இந்த கட்டுரைக்கு துனை நின்ற நூல்களும் ஆசிரியர்கள் ஆதாரப்பூர்வமான தமிழக கெஜட்டுகளில் கானப்பட்ட ஆவனங்கள் மற்றும் இதை எழுதி ஆவனப்படுத்திய **தமிழர் அல்லாத பெருமக்களை இவ்வேளைகளில் நாங்கள் நன்றி கூறுகின்றோம். இவை ஆங்கிலேயர் காலத்தில் சுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்களால் தொகுக்கபட்ட அரசு கல்வெட்டுகளில் ராவ் பகதூர் வெங்கைய்யா (ஆங்கிலேயர் காலத்திய கல்வெட்டு ஆய்வாளர்கள்) இதை பிரசுரமிட்ட எபிகிராபியா இண்டிகா தாம்ஸ் மற்றும் புரொபசர் கொனொய் இவர்களுக்கு எங்களது நன்றி.**

இதற்க்கு பின் புதுக்கோட்டை மாநிலம் என்னும் பெயரில் கே.ஆர். வெங்கடராமஅய்யர் மற்றும் கமிஷனர் தொல்லியல் துறை 2002 மற்றும் இதை மொழி மாற்றம் செய்த புதுக்கோட்டை வரலாறு[கி.பி.1600] வீ.மாணிக்கம் அவர்களது ஆதாரப்பூர்வமாக அரசு ஆதாரங்களை வெளியிடுகின்றோம்.

களப்பிரர் காலம் கிபி 250- கிபி 550 : Kalapirar Kalam in Tamil

களப்பிரர் யார், எங்கிருந்து வந்தார்கள், எப்போது தமிழகத்தில் நுழைந்தார்கள் எனினும் ஆய்வு இன்னும் முடிந்த பாடில்லை. களப்பிரர்கள் பற்றி தெரிந்து கொள்வதற்கான ஆதாரங்கள் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. சான்றுகளும் களப்பிரர்கள் பற்றி மறைமுகமாகவே குறிப்பிடுகின்றன. களப்பிரர்களை களவர் என்றும், கள்வர் என்றும் தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தமிழகத்தின் வட எல்லையான வேங்கடத்துக்கும் மேற்கில் வாழ்ந்தவர்கள் என ஆய்வாளர்கள் யூகிக்கின்றனர். களப்பிரர்கள் ஆந்திரங்களால் விரட்டப்பட்டு தெற்கு நோக்கி குடிபெயர்ந்தார்கள். தமிழகம் முழுவதிலும் இவர்கள் பரவினார்கள், தொண்டை மண்டலம், சோழமண்டலம், பாண்டி மண்டலம் ஆகியவைகள் அனைத்தும் இவர்களது கொடுமையில் இருந்து தப்பவில்லை. தமிழகத்துக்கு இவர்களால் ஏற்பட்ட குழப்பமும் இழப்பும் அளவில்லாதவை. இவர்கள் கொடுங்கோலர்கள், கலி அரசர்கள், இவர்களைப் பற்றி சில குறிப்புகள் வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளிலும் பல்லவர்கள், சாளுக்கியர்கள் ஆகியவர்களுடைய செப்பேடுகளிலும் கிடைக்கின்றன. கொடுங்கோன்

என்ற பாண்டிய மன்னன் ஒருவனாலும், சிம்மவிஷ்ணு, முதலாம் நரசிம்மவர்மன் என்ற பல்லவ மன்னனாலும், முதலாம் விக்ரமாதித்தன், இரண்டாம் விக்ரமாதித்தன் என்ற சளுக்க மன்னனாலும் களப்பிரர்கள் அழிவுற்றனர் என அறிகிறோம். மதுரையை சிறிது காலம் ஆண்டுவந்த கருநாடரே களப்பிரர்கள் என்றும் ஒரு கருத்து நிலவுகின்றது.

களப்பிரர்கள்

இக்களப்பிரர் யாவர்? அவர்கள் எப்படி தமிழகத்துக்கு வந்தார்கள்? அவர்கள் தமிழகத்தை எம்முறையில் ஆண்டனர் போன்றவை இன்னும் தெளிவாக புதிராகவே உள்ளன.

களப்பிரர் பற்றி அறிய உதவுவன

இலக்கியச் சான்றுகள்

இடைக்கால இலக்கியங்கள் சிலவற்றில் களப்பிரர் பற்றிய குறிப்புகளை காணலாம். சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் பாடியதாக நான்கு செய்யுட்கள் தமிழ் நாவலர் சரிதையில் உள்ளன. இப்பாடல்கள் மூவேந்தர்களை போரில் வென்று சிறைப்படுத்திய களப்பிரர்களை புகழ்ந்து மூவேந்தர்களும் பாடிய முறையில் அமைந்துள்ளன. இதைப்பற்றிய சுவையான செய்தி ஒன்றும் வழங்கப்படுகிறது. சேர, சோழர்கள் களப்பிரர்களை புகழ்ந்து பாட, பாண்டியன் மருத்து களப்பிரரை இகழ்ந்து பாடியதாகவும், களப்பிர அரசன் சினந்து பாண்டியன் காலில் மற்றுமொரு தளையிட, பாண்டியன் அவனைப் புகழ்ந்து பாடியதாகவும் கூறப்படுகிறது.
யாப்பருங்கலம் என்ற நூல் அச்சுத களப்பாளன் என்ற களப்பிரரை பற்றி கூறும். இவன் நந்தி மலையே ஆண்டவன். கல்வியில் சிறந்த அந்தணர்களை கருத்துடன் பாதுகாத்தான் என்று இந்நூல் கூறும்.

பெரியபுராணத்தில் சேக்கிழார் கூற்றுவ நாயனார் என்ற களப்பிர மன்னனைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறார். இவன் சிறந்த சிவ பக்தன், இவன் சோழநாட்டை வென்றான். தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் தனக்கு முடிசூட்ட வேண்டும் என்று விரும்பினான். ஆனால் அவர்கள் மறுக்கவே சிவபெருமானே தில்லைவாழ் அந்தணர்களை இவனுக்கு முடி சூட்டுவதற்கு சம்மதிக்க வைத்ததாக பெரிய புராணம் கூறும்.

கல்வெட்டு சான்றுகள்

களப்பிரர்கள் பற்றிக் சான்றுகளுள் பாண்டியர்களால் வெளியிடப்பட்ட வேள்விக்குடி செப்பேடுகள் முக்கியமானதாகும். பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் காலத்திற்குப் பின்னர் பாண்டிய நாட்டை களப்பிரர் கைப்பற்றியதை இச்செப்பேட்டால் அறியலாம். பாண்டியன் நெடுஞ்சடையன் ஆர் வெளியிடப்பட்ட இவ் வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் கிபி நூறாமாண்டில் பாண்டிய நாட்டை ஆண்ட கடுங்கோன் களப்பிரர் என்ற செய்திகளை கூறுகின்றன. தளவாய்புரம் செப்பேடுகள் இச்செய்தியை உறுதிப்படுத்துகின்றன. கொற்றமங்கலம் செப்பேடுகள் பல்லவ மன்னன் தந்திவர்மன் களப்பிரர்களைப் பகைவர்களாக கருதினான் என்கிறது. முதலாம் நரசிம்மவர்மன் கூரம் செப்பேடு அவன் தோழர், கேரளர், களப்பிரர், பாண்டியர் அனைவரையும் வென்றதை குறிக்கின்றது. இரண்டாம் சாளுக்கியர் விக்கிரமாதித்தனின் நேரூர் நன்கொடை பட்டயம் இச்செய்தியைக் உறுதிப்படுத்தும். விநயாதித்தனின் ஹரிஹர் நன்கொடை பட்டயம் அவன் பல்லவர், தேரர், களப்பிரரை தோற்கடித்தான் என்று கூறுகின்றது.

திருப்புகலூர் கல்வெட்டு நெற்குன்றம் சிழார் என்ற களப்பிர அரசனைக் குறிப்பிடுகின்றது. வைகுண்ட பெருமாள் கோவில் கல்வெட்டு இரண்டாம் நந்திவர்ம பல்லவ மன்னனை அவனது முடிசூட்டுவிழாவின் போது முத்திரையர் எதிர்கொண்டு அழைத்தனர் என்று கூறுகின்றது. இம்முத்திரையரே களப்பிரர் என்று சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். செந்தலை தூண் தூண் கல்வெட்டு ' கள்வர் கள்வன்' என்று தன்னை கூறிக்கொண்ட பெரும்பிடுகு முத்திரையனைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது.

களப்பிரர் காலம்

மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் இருந்து ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை தமிழக வரலாற்றை பற்றி தெளிவாக அறிய இயலவில்லை. இம்மூன்று நூற்றாண்டு காலமும் இருண்ட காலமாகக் கருதப்படுகிறது. வேள்விக்குடி பட்டயம் சில செய்திகளை தருகின்றது. முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்ற சங்ககாலப் பாண்டிய மன்னன் ஒரு சிற்றுரை சில அந்தணர்களுக்கு தானமாக வழங்கினார். ஆனால் களப்பிரர்கள் மதுரையை கைப்பற்றியபோது பாண்டியரால் தானமாக வழங்கப்பட்ட கிராமத்தை மீண்டும் கைக் கொண்டார். கிபி 767இல் பராந்தக நெடுஞ்சடையன் என்ற பாண்டியன் ஆட்சிக்கு வந்தபோது இக்கிராமத்தை மீண்டும் அவ்வந்தணர்களின் பரம்பரையினருக்கு உரிமை ஆக்கினான். இச்செய்திகளை விளக்க எழுந்ததுதான் வேள்விக்குடி பட்டயம் ஆகும். இப்பராந்தக நெடுஞ்சடையன், களப்பிரர்களை வென்று பாண்டியர் ஆட்சியை நிறுவிய பாண்டியன் கடுங்கோனைப் புகழ்ந்துள்ளார். பாண்டியர்களின் காலத்தை வைத்துக் கணக்கிட்டால் களப்பிரர் தமிழகத்தை ஆண்ட காலம் கிபி 250 க்கும் கிபி 600 க்கும் இடைப்பட்ட காலம் எனலாம்.

களப்பிரர் பற்றிய கருத்துக்கள்

து.அ. கோபிநாத்ராவ் களப்பிரர்களின் முத்திரையர் என்று கருதுவர். காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள வைகுண்ட பெருமாள் கோயில் கல்வெட்டு செய்தியை இதற்கு அடிப்படையாக கொள்கிறார். இக்கல்வெட்டு சுவரன் மாறன் அல்லது இரண்டாம் பெரும்பிடுகு என்னும் முத்தரையச் சிற்றரசன், நந்திவர்ம பல்லவ மல்லனை வரவேற்ற செய்தியைக் கூறும். சுவரன் மாறன் கல்வர் கள்வன் என்று வழங்கப்படுகின்றன. தமிழில் இன்று வழங்கும் சொல்லே வடமொழியில் களப்பிரர் என்றாயிற்று என்பர் ந. சுப்ரமணியன். இம் முத்திரையர்களை வென்றது தான் பாண்டியன் கடுங்கோன் கிபி 600 இல் ஆட்சியை நிறுவினான் என்பர். களப்பிரர்களே முத்திரையர் என்ற கோபிநாதராவ் கூற்றுக்கு இதுவும் சான்றாக அமையும்.

களப்பிரரும் முத்திரையையும் ஒருவரே என்பது மு. இராகவ ஐயங்காருக்கு உடன்பாடான கருத்து அல்ல. " வேளாளர் களப்பாளர் என்பவர்களே பின்னர் களப்பிரர் என்று அழைக்கப்பட்டனர்; அவர்கள் முத்திரையர் அல்லர்" என்கிறார் இராகவ ஐயங்கார் சைவ சித்தாந்தத்தில் வல்லவரான மெய்கண்டாரின் தந்தையாரான அச்சுத களப்பாளரும் வேளாளரே என்கிறார் இவர். களப்பிரர்கள் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களே புறந்தார் அல்ல என்றும் இவர் கருதுவர். இதற்குச் சான்றாக யாப்பருங்காலத்தை காட்டுகிறார். இந்நூல் அச்சுதவிக்கந்தன் என்ற களப்பிர மன்னன் அந்தணர்களை ஆதரித்தமை கூறும்.

யாப்பருங்கலம் களப்பிரர் நந்தி மலையைச் சார்ந்தவர்கள் என்று கூறுவதாலும், இந்த நந்தி மலை தமிழகத்திற்கு வடபால் உள்ள கர்நாடகத்தில் உள்ள மலையென்பதாலும் களப்பிரர் தமிழரல்லர் என்பர் எஸ். கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார்.

களப்பிரரை வேங்கட மலைக்கு அருகில் வாழ்ந்த கள்வரோடு இணைத்து கூறுகிறார். எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார். வேங்கடத்தின் தலைவனான புல்லி என்ற கள்வன் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுவதை சான்றாகக் காட்டுகிறார். இவர்கள் ' கள்வன்' என்று குறிப்பிடப்படாமல் ' களவர்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். தக்காணத்தின் கீழைப் பகுதியை ஆண்ட பல்லவர்கள் தெற்கு நோக்கி காஞ்சிபுரம் வரை வந்துவிடவே, காஞ்சியில் இருந்த கள்வர் அங்கிருந்து தெற்கு நோக்கி சென்று மூவேந்தர்களுடன் போரிட்டு வென்று தமிழகத்தில் தம் ஆட்சியை நிறுவினர். தஞ்சையை அடைந்த களப்பிரர் தங்கள் குழுக்களை பல்வேறு இடங்களில் தங்க வைத்தனர். முத்திரையர் என்பார் அப்பிரிவுகளுள் ஒரு சாரார் எனவும், அச்சுத விக்கந்தன் அவர்களுள் ஒருவன் எனவும் எஸ் கே ஐயங்கார் கருதுகிறார். ந. சுப்பிரமணியம் அய்யங்காருடன் உடன்படுகிறார்.

தமிழ் நாவலர் சரிதை அச்சுதக் களப்பாளன் மூவேந்தர்களையும் வென்று சிரையில் இட்டதை கூறும். இந்த அச்சுதக் களப்பாளன் ஒரு களப்பிர மன்னனே என்பர் மா. இராசமாணிக்கனார். அச்சுத களப்பாளன் சிறந்த சைவன் எனவும், நந்தினியின் பெயரை புனித பெயராக கொண்டான் எனவும் வேள்விகள் செய்த அந்தணர்களை ஆதரித்தான் எனவும் தமிழ் நாவலர் சரிதை கூறும். ஆனால் களப்பிரர்கள் பொதுவாக

சமணர்களாகவும் பௌத்தர்களாகவோ இருப்பதுதான் வழக்கம். எனவே ' களப்பாளர்களைக் களப்பிரர்களாக எண்ணுதல் பொருந்தாது' என்பர் கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார்.

கே. ஆர். வெங்கடராம ஐயர் கருத்துப்படி களப்பிரர், தமிழகத்தின் மீது படையெடுத்தது ஏறத்தாள கிபி ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் என்பர். இவர் கருத்துப்படி களப்பிரர் பெங்களூர், சித்தூர் பகுதிகளில் கடம்பர்களால் துரத்தப்பட்டு கிழக்கே தமிழகத்தை நோக்கி படையெடுத்து வந்தனர். 'கலியரசர் பற்றிச் சாதனங்கள் கூறுவதால் கலியுகம், கலிகுளம் என்பன கலப்பிரரோடு தொடர்புடையன என்கின்றார். ஐயா அவர்கள் களப்பிரர் ஆட்சி காலத்தைக் கிபி ஐந்தாம் நூற்றாண்டு என்கிறார். ந. சுப்பிரமணியன் களப்பிரர் கிபி மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவர் என்பார்.

சதாசிவ பண்டாரத்தார் கருத்துப்படி களப்பிரர் கர்நாடக மாநிலத்தைச் சார்ந்த நாடோடி கூட்டத்தவர். களப்பாளர்களே களப்பிரர் என்ற கருத்தை இவர் மறுக்கிறார். பண்டாரத்தார் கருத்துப்படி களப்பாளர்கள் தமிழர்; கும்பகோணம் அருகிலுள்ள தஞ்சையைச் சார்ந்த களப்பாழ் என்ற இடத்திலிருந்து வந்தவர்களே களப்பாளர் என்கிறார். தமிழகத்தைச் சார்ந்த வேளிர் அல்லது வேளாளர்களின் ஒரு பிரிவினரே இக்களப்பாளர் என்கின்றார். பெரியபுராணத்தில் குறிக்கப்படும் கூற்றுவ நாயனார் களப்பாளனே தவிர களப்பிரர் அல்ல என்பது இவர் கருத்து. தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் தம் பொறுப்பிலிருந்த சோழநாட்டு மணிமுடியை கூற்றுவ நாயனாருக்குச் சூட்ட மறுத்தனர். சிற்றரசர்களான வேளிர் குடியை சார்ந்தவராக கூற்றுவ நாயனார் இருந்ததே இதற்கு காரணம் என்கிறார் பண்டாரத்தார்.
தொண்டை மண்டலத்தைச் சார்ந்த ஒழியாரைக் களப்பிரர் என்கிறார் டிவி மகாலிங்கம். இக்கருத்தை நா சுப்பிரமணியன் மறுக்கிறார். தமிழகத்தின் தென் கிழக்குப் பகுதியைச் சார்ந்த ஒழி நாடே ஓழியர்க்குறியது என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. வேங்கடபகுதியிலிருந்து வந்த களப்பிரர்க்கும் ஒழியர்க்கும் எத்தொடர்பும் கிடையாது என்கிறார் ந. சுப்ரமணியன்.

தி. ந. சுப்பிரமணியன் தமிழகத்தை வென்று பாண்டிய நாட்டிலும் சோழ நாட்டிலும் தங்கிய களப்பிரரை சமணர் என்கிறார். தமிழில் அற நூல்கள் பலவற்றை இயற்றிய சமணர்கள் களப்பிரர் குலத்தவரே என்று கருதுகிறார்.

அவர் ஏறத்தாழ கிபி 470இல் மதுரையில் திராவிட சங்கம் நிறுவிய வஜ்ர நந்திக்கும் களப்பிரருக்கும் இடையில் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கூறுவர்.

எம். எஸ. கோவிந்தசாமி, மயிலை சீனி வேங்கடசாமி போன்றோர் முத்திரையர் களப்பிரர்களின் ஒரு பிரிவினரே என்பர். காலப்போக்கில் அவர்கள் தமிழராக மாறிவிட்டதாகவும் பல தமிழ் அறிஞர்களை ஆதரித்ததாகவும் கருதுகின்றனர். இவர்கள் சமணர்களை ஆதரித்ததை இவர்கள் கட்டியுள்ள சமணப்பள்ளிகள் உணர்த்துகின்றன. பாண்டியர்களுக்கு அடங்கிய சிற்றரசர்களாக இருந்த காரணத்தினால் மாறன் என்ற பட்டப்பெயரை தங்கள் இயற்பெயருடன் இணைந்திருந்தனர். பிற்காலச் சோழப் பேரரசை விசயாலயன் நிறுவுவதற்கு முன், பாண்டியர்கள் ஆட்சிகுட்பட்ட சோணாட்டுப் பகுதியில் இவர்கள் வாழ்ந்தனர் என்று கோவிந்தசாமியின் வெங்கடசாமியும் கருதுவர்.

தமிழகத்தில் களப்பிரர் ஆட்சியின் விளைவு

300 ஆண்டு காலம் தமிழ்நாட்டை ஆண்ட களப்பிரர்கள் தமிழரின் வாழ்விலும் பண்பாட்டிலும் மிகப்பெரும் மாறுதல் ஏற்பட வலி செய்துவிட்டனர். இவர்கள் வரவா தமிழர் வாழ்வின் அடிப்படை நோக்கங்கள் கூட ஆட்டம் கண்டன; சங்ககால பண்பாட்டிற்கும் களப்பிரர் கால பண்பாட்டிற்கும் இடையில் மிகுந்த வேறுபாடு உள்ளது. ' உலகியல் கண் படைத்த, சமய பொறை மிகுந்த, வாணிப திறமை சார்ந்த சங்க காலத்திற்கும் வறுமையைப் பற்றிய கவலை நிறைந்த சமயப் பூசல் மிகுந்த கோயில்கள் நிர்ணயிப்பதிலும் அங்கு கடவுளரை நிறுவி அவரை வழிபடுவதிலும் ஈடுபாடு மிகுந்த பிற்காலத்தவர்களுக்கும் இடையே நின்ற வேறுபாடு சாதாரணமானதன்று' என்று கூறினார் ந சுப்ரமணியன்.

and a few other places in the Trichinopoly district there was in use in ancient times a weight called **Viḍēlviḍugu-kal.**[1] The naming of places, wells, tanks and weights, such as here noticed, cannot but point to the sway of the members of the Muttaraiyaṉ family in this part of the country. Their inscriptions have, as already pointed out, been found in the Tanjore and Trichinopoly districts and in the Pudukkōṭṭai State. Though these are few, the unmistakable marks left by them in the country are not so. On the growth of the Chōḷa power in Tanjore the Muttaraiyaṉs seem to have sunk into insignificance. A certain **Vijayālaya Muttaraiyaṉ** figures as a signatory in a record of the Chōḷa king Kulōttuṅga I, discovered at Tiruneḍuṅguḷam in the Trichinopoly district.[2] Probably he was an officer under the Chōḷa sovereign. It may also be noted that the village of **Muttaraśanallūr**[3] in the same district may date from early times and may probably have to be traced to some member of these kings. There is a class of people who call themselves Muttaraśans,[4] and this is perhaps the only living remnant of this ancient dynasty.

Inscriptions on the first pillar.

A.—Top section ; north face.

TEXT.

1 ḍutta [Pe]rumbiḍugu Muttarai-
2 yaṉ=āyiṉa Kuvāvaṉ Māṟaṉ=ava-
3 ṉ magaṉ Iḷaṅgōvadiyaraiya-
4 ṉ=āyiṉa Māṟaṉ Paramēśvaraṉ=a-
5 vaṉ magaṉ Perumbiḍugu Mutta-
6 raiyaṉ=āyiṉa Śuvaraṉ Māṟaṉ=ava-
7 ṉ=eḍuppitta padāri-kōyil=ava-
8 ṉ=eṟindav=ūrgaḷum=avaṉ pērga-

B.—Same section ; west face.

TEXT.[7]

1 [Srī-Māṟaṉ]
2 Śrī-Śatṛi[8]kēsari
3 Śrī-Kaḷvarkaḷvan
4 Srī-Atisāhasan.

[4] This class of people is mostly to be found in the Tanjore

[1] No. 466 of the *Madras* Epigraphical collection for 1908.

[2] No. 670 of the same collection for 1909.

[3] This village is at a distance of 5 miles from Trichinopoly.

[7] These are the titles of the king and as such are not translated. They may be rendered as the glorious Cupid, the glorious lion to the enemy, the chief *kaḷva* of the *kaḷvar* and he who is thoroughly truthful or brave. *Kaḷvar* are perhaps a class of people and may be a variant of *kaḷḷaṉ*, a tribe inhabiting the Madura District and Pudukkōṭṭai State.

The inscription, which is **not dated**, refers itself to the reign of **Amōghavarsha** and mentions the king's chiefs **Kuppeyarasa** as governing **Purigere-300**, Maṇalera Gāḍiga as the *Nālgāmuṇḍa*, Kallaman of (i.e. the son or a member of the family of) Kargāmuṇḍar as the *Ūrgāmuṇḍa*, and Pendaman as in charge of the Kaḷḷavaḷḷa taxes of the 300-division. The last mentioned officer, viz. Pendaman, is stated to have remitted, after obtaining the permission of Kuppeyarasa,

The inscription under study mentions a certain Kallaman of Kargāmuṇḍar as *ūrgāmuṇḍa* or village-headman. Kallaman may have been either a son or a servant or belonged to the family of Kargāmuṇḍar. A certain Kargāmuṇḍar is known from a record belonging to the reign of Dhruva, the grandfather of Amōghavarsha I.[1] But it is not certain whether he is identical with

narayan Rao thinks that he may be Amōghavarsha IV Kakka (972-73 A.D.), the last ruler of the Rāshtrakūta dynasty.

1 [3]Svasty=**Amōghavarisha** śrī-prithuvī[4]-ba-

2 llabha-mahārājādhirāja paramēśvara bhaṭā-

3 rar prithuvī[4]-rājyaṁ geyye tat-prasādadindaṁ **Puri-**

4 **geṟe mūnūṟū(ṟu)maṁ Kuppeyarasar**=āḷe Maṇale-

5 ra Gāḍiga nālga(lgā)muṇḍu geyye Karggāmuṇḍara Kallan

6 n=ūrggāmu[ṇḍu ge*]yye [jūsū]ṟaṟa[5] kaḷḷavaḷḷa Pendaman=

7 ttam=iḷdu Kuppeyarasargge binna[haṁ] geydu **Siggāme**

8 [ya] kaḷḷavaḷḷa-deṟeē śrī-Kalneṟeti-bhaṭārige ko-

9 ṭṭan [|*] Idaṁ kādātaṅge Bāraṇāsiyoḷ=sāsikaravile-[6]

10 ya kolaguṁ kōdumaṁ ponnol=kattisi v?la-pālararggeⁿ

[1] See *A. R. Ep.*. 1943-44, No. F 42.

[2] *SII*, Vol. XI. Part ii. p. v.

[3] Above, Vol. VII, pp. 198 ff. and Plate

[4] *SII*, Vol. XI, Part i, No. 11 and Plates.

D.—Same section; south face.

TEXT.[5]

1 [Śrī-Māraṇ]
2 Śrī-Śatṛi(tru)kēsari
3 Śrī-Kaḷvarakaḷvan
4 Śrī-Atisāhasan

1 Śor=pagu Toṇḍai-kka-
2 ṇi-pugu tā-madipāṉ maṉga-
3 iāḷ porpuga vorpu=p-
4 pagadi kaṇḍāy Pugaḷi-ppo-
5 rudār kar=puga vir=puga ka
6 vaṉ [Kaḷvāra]kaḷvaṉ=Rañ-
7 [jai] naḷ-pugaḻāṉ-p-
8 . . . .

G.—Same section; east fa

E.—Bottom section; north face.

TEXT.

1 Pēr=ilai=ppaṅgaya-
2 ṅ=kūmba=ppiṛaiyiṉ
3 kuṟu-muḷai=ppōndīr=i-
4 lai=kkoḷḷum padam=i[di]-
5 [ri]ṉiy=araṇa[m=ū]ṭṭa kūri[lai]-
6 . . . . kaḷaṉ-ma
7 . . . . . . vva . .

TEXT.

1 Śett-iṉar pūn=daṉ-pelir-
2 Chemboṉmāṛi=kkaḍi-araṇa-
3 m-mūṭṭiṉa śiṟṟam muṉ śeṉṟa-
4 du piṉbu pagaṭṭ=iṉattār ke-
5 . . . Māraṉ ka[di]-ṉaga

TRANSLATION.

He of good fame of Tañjai (*i.e.* Tanjore), the Kaḷvarakaḷvaṉ . . . . . . by the darting of his arrows . . . . . caused to wither the beauty of her whose face resembles the pure white moon (and whose mouth) the praiseworthy (*i.e.* celebrated) *toṇḍai* fruit, and who pierced with arrows those who fought at Pugaḻi, so that they entered stones (*i.e.* become *vīrakals*).

H.—Same section; south face

TEXT.

1 paṉaiyai=ppagaḍu kūḍā-
2 yaṉṟu Pallavaṉ vel-
3 la=Tteṉṉaṉ muṉaiyai=k-
4 ke[ḍa]=chcheṉṟa-Māraṉ mugili-
5 vaḷar pīli unda=chchuṉaiya=
6 chchuṉai maṇi=ppāṛai a[p]-
7 pāṛai śolleṉ viḷai[n]-
8 [da] viṉaiyai pāpāraḷu vi[rik]ki-

5 vaḷar pīli unda=chchuṉaiya=
6 chchuṉai maṇi=ppāṛai a[p]-
7 pāṛai śolleṉ viḷai[n]-
8 [da] viṉaiyai pāpāraḷu vi[rik]ki-

RECORD OF THE ARCHÆOLOGICAL SURVEY OF INDIA. VOL. IX.—1907-08

The inscription records a grant of land by the *Mahâsâmanta* **Avanivarman [II]**, surnamed **Yôga**, of the **Châlukya** race (verse 2) In this race there were two 'great kings' (*mahâ-mahîpati*), the brothers **Kalla and Mahalla** (v 3), the former of whom is eulogized in conventional terms (vv 5 and 6) Kalla had a son, whose name cannot be made out with confidence (v 7), and this chief had a son whose name ended with *dhavala*, and whose full name perhaps was **Vâhukadhavala** (v 9) This last named chief destroyed (or defeated) in battle a certain **Dharma**, conquered kings who were well-known *râjâdhirâja paramêsvaras*, and defeated a **Karṇâṭa** army (vv. 10 and 11) His son was **Avanivarman [I]** (v 12), and his son, again, was **Balavarman** (the donor of the grant A, above) Balavarman defeated a certain **Vishadha** (v 16) from whom he took away a pair of big drums (*uru-ḍhakkâ*), and, by slaying **Jajjapa** and other kings, 'freed the earth from the **Hûna** race' (v 17) His son was **Avanivarman [II]**, also called **Yôga** (v 18), who routed the armies of a certain **Yakshadâsa**[1] and other kings whose countries were invaded by him (vv 19 and 20), and put to flight **Dharanivarâha** (v. 21)

In lines 45 ff this *Mahâsâmanta* **Yôga** (i e **Avanivarman II.**), a feudatory of the *Paramabhaṭṭâraka Mahârâjâdhirâja Paramêśvara* **Mahêndrapâladêva** who meditated on the feet of the *P M P* **Bhôjadêva**, informs his officials and others, as well as future kings, that, with the approval of the illustrious **Dhiika**,[2] he gave the village of **Amvulaka (Ambulaka)**,[3] which

[1] Verse 19 records that, after destroying the army of Yakshadâsa, Avanivarman took away from him the musical instrument (*tûrya*) called *Sâgarakshôbha* — In my previous account of this inscription I suggested that Yakshadâsa may have ruled the Madra country; but this is wrong As the engraver of the grant in several other places has engraved *m* instead of *y*, the actual reading *muddha-bhûmim* in line 36 must undoubtedly be altered to *yuddha-bhûmiṁ*, not to *Madra bhûmiṁ*

யானை(களபம்) சின்னம் கங்கர்களின் சின்னம் களப சின்னத்தை முத்தரையர் பயன்படுத்தி உள்ளனர். முத்தரையரின் குலம் சிலர் கங்கர்கள் என்கின்றனர் சிலர் பல்லவர்கள் என்கின்றனர். பெரும்பிடுகு முத்தரையர் =பெரும்பிடுகு(பெரிய இடி) என்ற வஜ்ரத்தை தாங்கும் அரையன் என்றால் இந்திரன் என அர்த்தம். ஆகவே **ஐராவதம்(களப) வாகனம் கொண்ட இந்திர வர்மன் அல்லது இந்திர பெருமாள்** என்பது. கங்கர்களின் பட்டமாகும் இவர்கள் வைத்திருக்கும் மாறசிம்மன் என்பதும் கங்கர்களின் பட்டத்தை உனர்த்திகின்றது. இதைபோல் தனஞ்சயன், விடேல் விடுகு போன்ற பட்டங்கள் பல்லவரை குறிக்கின்றது. விஜயாலயச்சோழனின் மகனான ஆதித்த சோழனின் பட்டயத்தில் நாகை,செந்தலையில் பல்லவரை வென்று சோழநாட்டை பிடித்தாக உள்ளது. எனவே முத்தரையர் கங்கரா அல்லது பல்லவரா என வரும் கேள்விகள் வியப்பை குறிக்கின்றது.

கள்ளர்களின் கல்வெட்டுகளில் கள்ளப்பெருமான் கொங்கரையர்(கங்கராயர்) மற்றும் பல்லவராயர் என்னும் அதிகமாக பயன்படுத்தும் பட்டங்களில் முத்தரையர் கங்கரும் பல்லவரும் கலந்த கங்கர்-பல்லவர் என்னும் அரசுகள் தொண்டை மண்டலம் மற்றும் வட ஆர்க்காடு மாவட்டங்களின் நிறைய தெரிகின்றது.

எனவே **முத்தரையர்கள் கங்க பல்லவர்கள். முத்தரையர் கங்க-பல்லவர்கள் என்னும் சூரிய குலத்தை சார்ந்தவர்கள்.**

No. 16.] SENDALAI PILLAR INSCRIPTIONS.

TRANSLATION.

To cause destruction to the Pāṇḍya and to secure success to the Pallava (king), M[illegible] advanced that day to the front of the battle.[1]

Inscriptions on the third pillar.

A.—Top section ; south face.

TEXT.

1 Śrī-[illegible]
2 Śrī-Abhimānadhīra[n]
3 Śrī-Kalvaraḷaiv[an]
4 Śrī-Śatrukesari

7 [illegible] [|*] [illegible] [illegible] [|*]
8 [illegible]
9 [illegible]
10 [illegible]
11 [illegible] Amaraṉ-
12 [illegible]
13 [illegible]
14 [illegible]
15 [illegible]
16 [illegible]

B.—Same section ; north face.

TEXT.

1 [illegible]
2 [illegible] [|*] va-
3 [illegible]-Māraṉ [illegible]
4 [illegible] padar [|*]
5 [illegible]
6 [illegible] [|*]-[illegible]
7 [illegible] [|*]

TRANSLATION.

When considered (well), [it would appear] that, being driven by the fiery sword of the [illegible] like Māraṉ, whose hand is renowned for gifts, the people of Kō-nāḍu sheltered themselves [in] the hills whose high summits, reaching up the sky, formed the land of the gods and were [hard] to climb up.[4] The hills adjoin Kaṇṇaṉūr situated in this great wide [illegible]

C.—Same section ; east face.

TEXT.

1 Śrī [illegible]
2 [illegible]
3 [illegible] [|*] Māraṉ [illegible]
[illegible] [|*] [illegible]
5 [illegible] Koḍu-
6 [illegible]

D.—Same section ; west face.

TEXT.

1 [illegible]
2 [illegible] [|*]-
3 [illegible]
4 [illegible] [|*] [illegible]
5 [illegible]
6 [illegible] [|*] [illegible]
7 [illegible] [|*]

No. 16.] SENDALAI PILLAR INSCRIPTIONS.

3 [illegible]
4 [illegible] [|*] [illegible]
5 [illegible]
6 [illegible] [|*]

TRANSLATION.

On the day when Māraṉ, who wore a garland of expanded flowers and was [illegible] [illegible] at Aṇṇalvāyil, the vultures, which were gathered together [illegible] [illegible] and the demons . . . . the [illegible] . . . . . . [illegible] dead bodies that fell in the place.

F.—Same section ; west face.

TEXT.

1 [illegible]
2 [illegible]
3 [illegible]
4 [illegible]
5 [illegible]
6 [illegible] Neḍu-Māra-
7 [illegible] . . . . . . [illegible]

TRANSLATION.

The honour of the enemies was lost at [illegible] where [illegible] elephants of the Pāṇḍya king (Varaguṇa), which appeared on [illegible] king of kings, i.e. Neḍu-Māraṉ of broad and rounded shoulders [illegible] wealth ([illegible]) resides . . . .

G.—Same section ; north face.

TEXT.

1 [illegible]
2 [illegible]
3 [illegible]
4 [illegible]
5 [illegible] Māraṉ-[illegible]
6 [illegible]
7 [illegible] . . . .
8 [illegible] . . . . . .
9 [illegible] . . . . . [illegible]
10 . . . .

Inscriptions on the fourth pillar.

A.—Top section ; north face.

TEXT.

1 . . . .
2 Śrī-Abhimānadhīraṉ
3 Śrī-Kalvaraḷaivaṉ
4 Śrī-Śatrukesari

B.—Same section ; east face.

TEXT.

1 . . . .
2 [illegible]
3 [illegible] [|*] [illegible]
4 [illegible]
5 [illegible] [|*]-[illegible]
6 [illegible]
7 [illegible] [|*] [illegible] [illegible]-Māraṉ [illegible] [|*]

TRANSLATION.

O (skilled) musician! speak of the (greatness) of the past times in [illegible] [illegible] Māraṉ, who holds a red-edged [illegible] of great length, which has [illegible] [illegible] (i.e. the Pāṇḍya) of powerful deeds to enter into the fire . . .

C.—Same section ; south face.

TEXT.

1 . . . .
2 [illegible]
3 Māra [illegible]
4 [illegible]
5 [illegible]

F.—Same section ; west face.

TEXT.

1 Tẽ[nn] pa[da]r-Tingalũr-[i]-
2 [l] ... [ma]nna-...-T-
3 [tan]... ...
4 pa[ṭṭ]adu ... ...
5 ... ...-[ma]lar[ti] ...
6 ta[ḍ]a ...-ttõ-Neḍu-Mãra-
7 ... .

TRANSLATION.

The honour of the enemies was lost at Tingalũr where ... elephants of the Pãṇḍya king (...), which appeared on this king of kings, i.e. Neḍu-Mãraṉ of broad and rounded shoulders ... wealth (...) resides . . . . . .

G.—Same section ; north face.

TEXT.

1 Nãgan-...-...-
2 ...-kal-...-
3 v-...-...-[t]-
4 [g]...-[ho]...-... [Ti]-
5 ... Mãran-[n]- ...
6 ...-... ...-ko-
7 ... va . . . .
8 ... .
9 . ...
10 . . . .

Inscriptions on the fourth pillar.

A.—Top section ; north face.

TEXT.

1 . . . .
2 Śrī-Abhimãna-Dhîran
3 Śrī-Kalvarakalvan
4 Śrī-Śatru(...)kêsari

B.—Same section ; east face.

TEXT.

1 . . . .
2 ... p... ...
3 ...[*] ...-...-...
4 ... ...
5 ...[*]-...
6 ... ...-... ...-...-
7 [n]...[*] ... ...-Mãraṉ ...[*]

TRANSLATION.

O (skilled) musician ! speak of the (greatness) of the past times in ... Mãraṉ, who holds a red-edged ... of great length, which has ... (i.e. the Pãṇḍya) of powerful deeds to enter into the fire . . .

C.—Same section ; south face.

TEXT.

1 . . . .
2 ...-...-... ... ...
3 Mãra ...-...-... ...
4 ...-...-...-... ... ...
5 ...-...-...

22.6

நாரானப் பேரசு மக்கள் கள்ளம் படைத்தலைவர்

ஸ்ரீ மகா மண்டலீசுபரன் அகபதி கெஜபதி நரபதி தெச்சினாபதிபதி பிறிதிவு ராச்சியபாரம் பன்னியருளாய நின்ற சாலிகவாகன சகாத்தம் 1430 க்கு மேல் செல்லாயி நின்றென குத்துரோத்காரி வருஷம் அற்பிசை 5 விருதராசர்பயங்கர வளநாடாகிய கானடானதில் ராச லெச்சனிக வளநாடு ஆகிய வல்லநாடு காணியச்சிக்கி நிலத்தரசு காருகாத்த வேளர் வானாதராயர் உள்ளிட்டார் சூரியமுத்திரி நாடு நகரம் நந்தகோபாலன் உள்ளிட்டார் கரைப்பிறியல் பட்டயம் காணியாச்சி குடுத்துக்கு நாரானப் பேரசு மக்கள் கள்ளம் படைத்தலை நரசிங்கத் தேவனுள்ளிட்டார் கரை 2க்கு நஞ்சையில் மாவும் நத்தம் ஊராது புரவில் பிஞ்சையில் மேல்மங்கலம் ஊரது பிறவில் நாலத்தொரு பங்கு (மன்னு) மன்னுமனை கோவில் குளம் அம்பலம் உம்பளம் யிடுகாடு படுத்துரை சகலமு நாலத்தொரு பங்கு கல்லு புல்லுப் பூமி உள்ள வரைக்கும் ஆண்டு கொள்ளுவது யிப்படிக்கு கல்வெட்டு சியமங் கொண்ட சோளியீசுபரர் கோவில் கல்லும் வெட்டி தாம்பூர சாதனம் குடுத்தோம் மேற்படியூர் நாட்டு கணக்கு அறுகாத வட்டகை மூவேந்திர வேளார் திருப்பு அரன்குளலிங்கம் அளகில் பெரியவன் துணை உ.

குடுத்தோம். மேற்படியூர் நாட்டுக் கணக்கு அறுகாத வட்டகை மூவேந்திர வேளார் திருப்பு அருங்குளலிங்கம் அளகில் பெரியவர் துணை உ.

22.8

ஸ்ரீ மகா மண்டலீசுபரன் அகபதி கெஜபதி நரபதி தெச்சிநாதிபதி பிறிதிவு ராச்சியபாரம் பன்னியருளாயி நின்ற சாலிகவாகன சகாத்தம் 1430 க்கு மேல் செல்லாய நின்றென றுத்திரோக்காரி வருஷம் அற்ப்பிசை மீ 5 உ விருதராசரபயங்கர வளா நாடாகிய கானடானதில் ராச லெச்சனிக வளாநாடு வல்ல நாடு காணியாச்சிக்கி கற்த்தறாகிய காருகாத்த வேளாளர் வானாதராயர் பட்டம் ஒன்னுக்கு உள்ளிட்டார் சூரியமுத்திரி உள்ளிட்டார் எட்டுக்கரைப் பேரும் நாடு நகரம் நந்தகோபாலன் உள்ளிட்டாருங்கூடி கரைப் பிறியில் பட்டயங் குடுத்த காணியாச்சிக்கி வந்தவன் நாரானப் பேரசு மக்கள் கள்ளம் படைத் தலைவர் பளாந்திறன்னுள்ளிட்டார் கரை 2க்கு குடுத்த காணியாச்சி நஞ்சையில் அளகிய கூடலூரு ஊறது புரவுக்கும் பிஞ்சையில் கொமங் கோட்டை ஊறது புறவுக்கும் ஆக 2 நத்தம் ஊரதுபுரவுக்கும் நாலத்தொரு பங்கு மன்னு மனை கோவில் குளம் அம்பலம் உம்பளம் யிடுகாடு படுதுரை சகலமும் ஆண்டு கொள்ளுவது யிப்பிடிக்கி

Inscription No. 236.

Place :—Kuḷattúr Taluk—Kiḻḻikóṭṭai—on a slab set up in a field near the village.

Dynasty and King :—Muttaraiyar—Perumbiḍugu Śuvaran Màṛan.

Date :—Not dated—Belongs to the first half of the 8th century A. D.[1]

Language and Script :—Old Tamil and Grantha—3 lines.

The figure of a tiger in a recumbent posture is engraved below the inscription.

Translation :—

"The tiger with brilliant curved stripes[2] that Śri Śatrukésari, also called Śri Abhimànadhiran and Śri Kaḷavar Kaḷavan, slew."[3]

Inscription No. 237.

Place :—Kuḷattúr Taluk—Kíranúr—Uttamanàthasvàmi temple—on the north wall of the shrine.

---

[1] *Savá-múvá-p-pérádu*—the flock that never diminishes in number as a result of death, or in yield as a result of old age.

[2] *Bógiyár.*

[3] The Muttaraiyars were chiefs under the Pallavas, ruling over the southern part of the Pallava empire with their capitals at Tanjore, Śendalai and Vallam near by. The Śendalai pillar inscriptions (Epig. Ind. XIII, parts 3 and 4.) mention three of them. Perumbiḍugu was the title of the Pallava Paramésvaravarman I, adopted by the grandfather of this chief first and by him later. This chief started his career towards the close of the reign of Paramésvaravarman II, Pallava (C. 700–701 A. D.) and served under Nandivarman II, Pallavamalla (C. 710–775 A. D.). He travelled from Tanjore to Káñci during the dynastic revolution, and was the first to receive the young Pallavamalla before his coronation and to offer his services. His exploits are described in the verses inscribed on the pillars in Śendalai.

[4] *Vál-vari-véngai*—perhaps this is a figurative reference to the defeat of the Cóḷa chiefs, whose emblem was the tiger, and the conquest of their territory. Kiḻḻi Kóṭṭai, the name of the place, means the citadel of Kiḻḻi, which was a title of the Cóḷa kings.

[5] These three and other titles (*birudas*) are found in the Śendalai inscriptions which eulogise Perumbiḍugu Muttaraiyar II. *Śatrukésari* means, 'the lion to his enemies,' *Abhimánadhiran*, 'the proud hero,' *Kaḷavar Kaḷavan*; 'the chief *kaḷavan* of the *Kaḷavar*—perhaps Kaḷḷar'—whose territory he ruled. *Kaḷavan*—perhaps also means 'elephant', which seems to have been the crest of the Muttaraiyars.

and Nediimaran clearly show that he was a
l^fcconqueror
of the Pandyas, at any rate, that
he was a Pandyan king. The three other titles,
viz., Kalvarakalvan, Kalbharakalvan, and Kalvakalvan
indicate their origin. These three mean
the same thing, i.e., thief of thieves or king of
thieves, showing thereby that the *Kalabhras' of
Velvikudi grant were Kallars in their origin.
K^lvarkalvan might also be read as Kalvarakalvan
(<35srr6i;/r<55efrsi/e3r), but in the inscriptions
it is common to read Kalvarakalvan as Kalavarakalvan
(<asrr6i/ir<^syr6i7^). In its Canarese form
the ' V '
is easily interchangeable with ' b ' and
we have Kalabharakalvan and from that, the
Kalabhras of the Velvikudi grant. When they
conquered the Pandyan country they assumed
the title of Muttaraiyan. The word might mean
either ' Lord of Pearls '
(muttu + araiyan) or
as the ' Lord of Three lands '

(mu + ttaraiyan)
which latter interpretation corresponds more
closely with the description given of them in
the inscriptions as conquerors of Chola, Pandya
and Chera countries.

Having thus established the identity of the Kalabhras
Kalabhras with the Carnatic king of Perit/apurd- jainism.
nam, we shall next inquire what light this information
throws on the history of the Jains.

The same Periyapurdnam account of Murti
Nayanar tells us that the Kalabhras, the moment
they came to the country, embraced Jainism
and influenced by the Jains who were innumerable,
began to persecute the Saiva saints and
»

disregard the worship of Saiva gods. It looks
as though the Jains had themselves invited the
Kalabhras with a view to establish Jainism
more firmly in the country. The period of the
Kalabhras and that which succeeds it must,
therefore, be considered as the period when the
Jains had reached their zenith. It was during
this period that the famous Ndladiydr was composed
by the Jains. There are two references^
in Ndladiydr to Muttaraiyar indicating that the
Kalabhras were Jains and patrons of Tamil
literature. We would fain know more about
these Muttaraiyar but unfortunately, the book,
presumably treating about them and mentioned
in Ydpperumkalaviruti, viz., Tamizhnuitarayar-
Jcovai, is entirely lost.^

Naiadiyar A word about Ndladiydr. It consists of 400
Jains. quatrains of moral and didactic sayings, each
one composed, according to tradition, by a Jain
ascetic. Dr. Pope styles it as the Velldlar Vedam^

1 The base feed full of rice and savoury food,
That men, great lords of the triple lands,
With generous gladness give ;
But water won with willing strenuous toil
By those who know not savoury food by name even.
Will turn to nectar. Q. 200.
Poor are the men that give not,
Even though deemed wealthiest
Of all that flourish on the teeming ample earth !
They who even when they are poor seek not as
Suppliants wealthy men are,
* Lords of the three mighty lands. *
Pope's Ndladiydr. Q. 296.

' Where are the descendants purdnam as Vadugakarnataka
of these Muttaraiyar, the Kala- people. The Muttaraiyar of
bhras of the Velvikudi grant ? the Melur taluq, Madura di!»trlctj
In Trichinopoly district we have are known as Ambalakdrans.
even to-day Muttaraiyar. They They are Kallars by caste. This
seem to be^ petty chiefs. In the is a very interesting subject for
Andhra country they are known investigation. It is noteworthy
as Muttu Rajakkal. This is that in Sangam literature, Pulli,
quite in keeping with the des- the Chief of Vengadam, is known
cription of Kala~bhras in Periya- as Kalvarkoman (king of thieves).